

UTAJENÁ TVÁŘ

tisíce a jedné noci

DANIELA
TULLYOVÁ

Město snů a klamu
ještě nevydalo poslední tajemství

 metafora

Nález starých fotografií, zachycujících její matku s arabským ženichem, Esther šokuje. Žila snad někdy na Blízkém východě? A proč o tom nikdy nemluvila? S odhodláním zjistit víc se Esther vydává do exotické Dubaje. Jakmile ale začne s pátráním, zaplétá se do pavučiny lží a na scénu brzy vstupují lidé schopní udělat cokoliv, aby ji umlčeli.

UTAJENÁ TVÁŘ
TISÍCE A JEDNÉ NOCI

DANIELA TULLYOVÁ

UTAJENÁ
TVÁŘ
TISÍCE A JEDNÉ NOCI

Přeložil Boleslav Ryljak

Upozornění pro čtenáře a uživatele této knihy

*Všechna práva vyhrazena. Žádná část této tištěné či elektronické knihy nesmí být reprodukována a šířena v papírové, elektronické či jiné podobě bez předchozího písemného souhlasu nakladatele. Neoprávněné užití této knihy bude **trestně stíháno**.*

Where One Thousand and One Night End © by Daniela Tully, 2020

By agreement with Pontas Literary & Film Agency

Translation © Boleslav Ryljak, 2020

Czech edition © Grada Publishing, a. s., 2020

All rights reserved.

ISBN 978-80-7625-496-1 (ePub)

ISBN 978-80-7625-495-4 (pdf)

ISBN 978-80-7625-164-9 (print)

*Pro všechny chůvy na světě,
jejichž vlastní děti jsou tak daleko.*

Zlatem příroda den počíná,
svou krásu však jen krátce svírá,
pak první list květu rozkveté;
jen hodinu má na tom světě.
Jako květu list nezůstává,
rájem se šíří trpká zpráva,
pohlčen soumrakem, den je daleký,
nic zlatého neleskne se navěky.

Robert Frost
(přeložil Boleslav Ryljak)

Sbírka příběhů *Tisíce a jedné noci* je poctou umění
vyprávění coby způsobu přežití.

A stejnou poctou je i následující text.

PROLOG

SPOJENÉ ARABSKÉ EMIRÁTY

Ve chvíli, kdy Olivia Holdenová po své levé straně spatří zříceninu domu, ví, že našla svého mrtvého otce. Zaplatí taxikáři a vystoupí z auta, ven do šíleného tepla; vzduch je tak dusný, až si připadá, jako by procházela vlhkou vatou. Dům už na první pohled ostře kontrastuje s ostatními budovami v Dubaji. Zjevně se o něj dlouho nikdo nestaral. Škoda, pomyslí si. Prohlédne si fasádu přecházející v modrou střechu, napůl zničenou nelítostným mořským větrem, a ozdobné arabské rámy kolem každého okna, které jsou celé pokryté ptačími výkaly. Polovina oken je rozbitá, buď rukou hladovějících dětí hledajících povyražení (čím jiným se může puberták v téhle zemi bavit?), nebo tím stejným větrem, který zničil i střechu a který se od té doby, co před patnácti minutami vystoupila z taxíku, zase začínal zvedat.

Poprvé vidí dům ve skutečnosti a ten pohled potvrzuje její prvotní reakci, když Džinův dům spatřila na fotografii:

je uvnitř větší, než se zdá. Rackové již opustili svá hnízda, prázdná a rozházená ve stovkách úkrytů a zákoutí okolo celého domu, aby unikli spalujícímu letnímu horku, podobně jako ptáci v jiných částech světa ulétávali před zimou. Bílé peří poletuje ve větru a přes tisíce skulinek, jako by právě raci byli právoplatnými vlastníky domu. Ozdobná brána domu je otevřena dokořán, lákající návštěvníka vstoupit dovnitř, přiblížit se. Ve skučení větru jako by se ozývala slova *Nemáme co skrývat*. Malý domek po levé straně, hned vedle brány, vypadá opuštěně, a křeslo pro osobu střežící bránu leží převrácené na písčité půdě. Na zemi se v náporu větru válí sem a tam stará, prázdná láhev od coly. Celé to vyvolává dojem, že strážce opustil své místo ve spěchu. Olivia projde bránou, aby si budovu prohlédla zblízka. Ohlédne se, aby zjistila, zda ji někdo nesleduje, ale vzduch je čistý, ulice prázdné. V tomto emirátu, Umm al-Kuvajn, ubíhá čas jinak, pomaleji. Tuto část Spojených arabských emirátů nikdy předtím nenavštívila. Připadá si, jako by vstoupila do úplně jiného světa. Moře písku, přes které sem jela, bylo stále nerozvinuté, opuštěné, divoké. Moderní svět Dubaje se najednou zdál na tisíce mil vzdálený, ačkoli ve skutečnosti nebyl ani osmdesát mil daleko. Proč si ten dům nechal? Tato otázka sužovala Olivii už od doby, co ten dům našla – což samo o sobě nebylo snadné. A proč jej nechal tak zpustnout? Vejde dovnitř a zamíří po široké příjezdové cestě. Jen polovina dlaždic stále drží tvar, zbytek se za hlasitého křupání láme pod nohama. Obejde dům. Vítr jí teď fouká přímo do tváře, nese písek a sůl z moře. Polohou je to prvotřídní nemovitost, přímo na pláži. Před vstupem do domu se naposledy zadívá zpět na ulici.

Naproti na druhé straně silnice stojí jedna z nich. Místní žena. Její černé šaty – abája – vypadají lehce rozedrané a otrhané, poletující ve větru, ale postava stojí nehybně,

nedotčená tím, jak si vítr pohrává s černou látkou. Hlavu má zcela zakrytou, ale zjevně se dívá jejím směrem. Když se Olivia vyptávala místních na cestu sem, všimla si, jak málo lidí zde mluví anglicky. A když jim ukázala fotografii domu, oči se jim roztáhly do údivu a z jejich úst opakovaně zaznívalo jediné slovo: „Džin.“

Jistě, teď už to Olivia ví. Neocenitelná a konečná stopa, k níž se dopracovala po měsících pátrání. Dům údajně obývá džin, ekvivalent démona v křesťanské víře. Bylo to od nich chytré, takhle využít místní legendy a zmást pověřivé obyvatele a zinscenovat pozorování Umm Al Duwais, džina v ženské podobě, o němž legendy vyprávěly, že vystupuje jako krásná, svůdná žena, ale jakmile se mu podaří zlákat člověka do svých spárů, promění se v ošklivého, nemilosrdného vraha. Dokonce i ta žena v černém stojící u silnice. Klidně by se mohla vydávat za Umm Al Duwais. Ale samozřejmě, tyto místní legendy nejsou nic než zdání a klam v hávu pozlátka, stejně jako samotná Dubaj. Olivia nevěří v nadpřirozeno. Ví jen to, že její otec v této zemi před třiceti lety zmizel. Tu ženu nejspíše zajímá, proč někdo dobrovolně vstupuje do tohoto domněle strašidelného domu. Olivia zahne za roh; fasáda na této straně je ještě v horším stavu než ta směřující do ulice. Barva na zdi je téměř vybledlá z věčného vystavení slunci a sláný vítr už začal rozežírat zdi na obou stranách terasy i schody vedoucí dolů na písek. Otočí se a spatří, že jedny dveře na terase jsou otevřené, otáčejí se ve větru a vržou rezavými panty. Olivia vejde do domu. Vnitřek obývacího pokoje připomíná prostor u vnější brány, jako by jej jeho obyvatelé opustili ve spěchu, možná uprostřed noci. Pohovka a stoly mají západní vzhled, třebaže jsou pokryté směsí písku a ptačích výkalů. Na rohu pohovky stojí čajová souprava, vyzývající Olivii, aby se posadila a chvíli si odpočinula. Ale Olivia sem nepřišla

odpočívát. Přišla najít svého otce. A teď ví, že mu nikdy nebyla blíž.

Pohledem přejede zdi a spatří chodbu vedoucí z obývacího pokoje hlouběji do domu. Zamíří dovnitř, uchvácená všemi zákoutími a skulinami okolo. Někdo do toho domu vložil spoustu fantazie a architektonických detailů. Ale on to být nemohl. Tehdy už ten dům stál. Pokračuje v chůzi a projde okolo dvou schodišť, vedoucích vpravo a vlevo, ale než se vydá nahoru, nejprve dokončí prohlídku přízemí. Když prochází okolo dalšího koutku, všimne si přilehlých dveří. Je si jistá, že zavřené by je nespatriła, protože jsou zakryté tapetou.

Tajné dveře! Zatlačí na ně a vstoupí do malé, velmi úzké chodby, která vede přesně podél té hlavní. Rozhlédne se okolo, ale pak se rozhodne vrátit ve směru, odkud přišla. Dorazí do slepé uličky, rukou hmatá o zeď a hledá další tajné dveře. Proč by si někdo jinak dával práci s vybudováním druhé chodby, která vede paralelně s hlavní?

Zastaví se na místě. Zvuk dveří houpajících se na rezavých pantech náhle utne hluboké ticho. Obklopí ji. Zaposlouchá se. Nic. Už neslyší ani oceánský vítr. Zírá na vchod do slepé uličky a čeká, až někdo vstoupí, ale jejím jediným společníkem je ticho. Na nohu jí dopadne kapka potu. Je tu čím dál tím větší horko. Natáhne ruce a prohmatá strop nad sebou. Když cítí, že něco povoluje, zatlačí. Nad hlavou se jí otevřou stropní dveře a ona se vytáhne nahoru.

Prohlédne si pokoj, do něhož právě vstoupila. Jedinými zdroji světla jsou dva malé vikýře u stropu. Očima bloudí po místnosti – a pak spatří postel. Spolkne výkřik. Nic vás nemůže připravit na drsnou realitu.

Pomalou se přibližuje. Tam, na posteli, sedí on. Nepotřebuje si prohlížet šaty, které stále obepínají holé kosti, aby věděla, že ta kostra patří jejímu otci. Nakonec ho na-

šla. Navzdory šokujícímu objevu se cítí zaplavena pocitem úlevy, vítězství. Vražda spáchaná před téměř třiceti lety byla vyřešena, vrah byl konečně identifikován. Olivii. Vytáhne telefon a vyfotí děsivou scénu před sebou.

Všechno se to vyplatilo: její neúnavné pátrání, její ná-maha. Vtom ve vzduchu zachytí závan známé vůně. Zastaví se jí srdce, protože v místnosti, v domě najednou ucítí něčí přítomnost. Zatočí se jí hlava. Její dřívější pocit vítězství nahrazuje čistá panika. Spěchá ke stropním dvířkům, dychtivá dostat se ven. Vůně zesiluje. A když se dotkne západky, už to ví. Ví, že nepovolí; ví, že je v pasti.

Stejně jako její otec.

ESTHER

KAPITOLA I

Moje auto si razí cestu hromádkami spadáných listů ležících na mokré silnici přede mnou, poletují ve všech směrech jako vyděšené hejno hus, jako by se mi vysmívaly na mé cestě k dokončení úkolu, který jsem odkládala až příliš dlouho, na tento zimní den, který přišel až příliš brzy. Nakonec jsem se ale odhodlala vyrazit, což znamenalo nechat vše za sebou, úplně a nezvratně. Vzdát se všech materiálních věcí, jako by byly bezcenné. Cinkne mi telefon. Zpráva od Annie, mé spolubydlící a teď už také nejlepší kamarádky. „Jsem na tebe pyšná.“ Usměju se. Annie dobře ví, jak ráda shromažďuju věci a jaký mám problém se jich vzdát, obzvláště pokud patří někomu jinému. Jako třeba mojí mámě. „Bude to jako očistný rituál! Přesně tohle před svou cestou potřebuješ!“

Naposledy jsem po téhle točité venkovské silnici na severu New Yorku projížděla před necelým rokem, když se ke mně stěhoval nový nájemník. Ten den jsem se cítila příšerně, ale byla jsem až příliš smutná a šokovaná na to, abych dokázala brečet. Když zatlačím na dveře starého kamenného domu, zavrzájí v pantech. Její vůně se stále nese vzduchem a já napůl očekávám, že na mě bude čekat za dveřmi, jako vždy, když jsem ji přišla navštívit.

Jako by snad přesně věděla, kdy přijdu. Ale jakmile se za mnou dveře zavřou, mámina vůně je pryč a já se ocitám v mnohem nepořádnější domácnosti, než jakou by ona kdy tolerovala. Jako novou majitelku mě to ale nezne-pokojuje – naopak cítím úlevu, když vidím nový nábytek a obrazy na zdi, propůjčující tomuto místu novou tvář, která nemá s mámou nic společného. Pocítím vděk a zamířím přímo nahoru po schodech.

Když procházím okolo máminy ložnice, uhnu pohle-dem a pokračuju směrem na půdu. Ložnici se vyhnu. Tam jsem ji našla.

Půda je ve stejném stavu, v jakém jsem ji zanechala – nájemník zjevně nechal můj nepořádek na pokoji. Hle-dím na krabice ležící přede mnou. Ani nevím, kde začít. Začínám litovat, že jsem si je při stěhování nepopsala. Tehdy jsem to ale chtěla mít co nejrychleji za sebou. Můj nový nájemník, Bůh žehnej jemu i jeho partnerovi, mi naštěstí pomohl vyklidit její ložnici. Následující dvě ho-diny strávím přehrabováním se mezi porcelánem, lam-pami, CD a DVD, nejrůznějšími udělátky, speciálními sluchátky a reproduktory, kempingovými pomůckami – máma tyhle věci milovala! Kdykoli mi došly nápady na dárky, dala jsem jí nějaké udělátko a vždycky jsem s tím slavila úspěch. Třídím krabice, na víko píšu *Darovat, Od-padky* nebo *Charita* a přeskládávám je blíž ke schodišti, abych je pak mohla snést dolů k autu. V nejbližším rohu podkroví jsou krabice, které musel balit můj ná-jemník. Věci z její ložnice. Otevřu a prozkoumám krabici s oblečením, pak další a pak další. Absence černé barvy v jejím šatníku ve mně vyvolává vzpomínku na mámin nefalšovaný odpor k téhle barvě, který byl dokonce tak silný, až jsem všechny požádala, aby si ji nebrali na po-hřeb. Některé kousky, které teď znovu objevuju, by se mi možná hodily, ale nikdy bych si je nemohla obléct. Jsem

zrovna u poslední krabice a už se chystám skončit s prohledáváním, když v tom prsty narazím na něco, co na dotek nepřipomíná oblečení. Něco tvrdého. Odložím oblečení stranou a popadnu předmět na dně krabice.

Je to krabička. Krásná. Zdobená. Tmavé dřevěné okraje rámuji arabské znaky. Nikdy předtím jsem ji neviděla. Upřeně se na ten neotevřený předmět před sebou zadívám. Má specifickou vůni, připomínající katolické kostely, ale ne tak docela. Voní a vypadá exoticky, téměř jako rekvizita z arabských pohádek. Třesou se mi ruce, jak krabičku pomalu otevírám a vydávám se na neprobádané území. Spatřím hromádku fotografií, načež klesnu na zaprášenou dřevěnou podlahu pod sebou. Chvilí trvá, než se dokážu soustředit, protože se mi stále třesou ruce. Žena, která se na mě z těch fotek usmívá, vypadá nádherně, šťastně. Vypadá úplně jako jiná lidská bytost; ne proto, že je máma na těch fotkách mladší, to ne, ale protože jsem ji nikdy neviděla s tak blaženým výrazem. Na jedné z fotografií má na sobě krásné a dlouhé bílé letní šaty. Usmívá se do fotoaparátu a na osobu, která fotí. Otočím fotku. A okamžitě se napřímím, všechny svaly v mém těle napjaté. Stejně jako v den mých osmnáctých narozenin, což bylo poprvé a naposled, co se máma zmínila o mém otci. Nevěřícně zírám na nápis na zadní straně: „*Omán, líbáňky, 1988.*“

V duchu se vracím zpět do toho dne. Je mi osmnáct. Máma si nikdy nepotrpěla na mazlení nebo hýčkáni. Tohle období skončilo hned po tom, co jsem se naučila chodit. Ale toho dne mě pořád objímala. A pamatuju si, že jsem to potřebovala. Sama od sebe se totiž rozpovídala o mém otci. Dříve jsem se na něj vyptávala pořád, hlavně jako malá, ale s přibývajícimi léty se můj zájem vytrácel. Požádala mě, abych se jí posadila na klín, což mi sice přišlo zvláštní, ale poslechla jsem ji. Začala si pohrávat

s mými vlasy, hladila mě po tvářích, jako to dělávala, když jsem byla dítě, až mi přešel mráz po zádech a zalil mě pocitem tepla. A pak vzala mou hlavu a opřela si ji o sebe, pod svou tvář, gesto, které si také pamatuju z dětství, dělávala ho pokaždé, když mě potřebovala utišit. Dlouho se mě takhle nedotkla. „Ty lícní kosti,“ řekla, „ty máš po svém otci, stejně jako ty mandlové oči.“ Napřímila jsem se, chtěla jsem se jí podívat do očí, ale ona mi místo toho jemně položila ruku na hlavu, a aniž by se na mě podívala, opatrně mi zatlačila hlavu zpátky tam, kde jsem se před chvílí opírala.

„Kdo vlastně byl můj otec?“ zeptala jsem se znovu.

„Byla jsem naivní, když jsem si myslela, že by nám to mohlo někdy vyjít. Jeden prchavý okamžik, velký nápad s ještě většími následky. Zemřel po tvém narození.“ Zůstala jsem jí sedět na klíně a marně jsem čekala, až mi řekne víc, a na tváři jsem mezitím ucítila jednu z jejích vzácných slz. Ale poté se už o něm nezmínila a ještě toho dne jsem věděla, že to ani nikdy neudělá. Všechny ty roky mlčení a nevědomosti však způsobily, že těchto pár nepodstatných informací bylo v mých očích mnohem důležitějších, mnohem závažnějších, než byly ve skutečnosti, protože když se teď ohlédnu zpět, neměla jsem se čeho chytit, i kdybych chtěla sebevíc. Ale nic jsem nenamítala, smířená s osudem.

Fotografie v mé ruce však ve mně něco vzbuzuje, něco, co jsem už dlouho necítila, od toho dne, kdy se rozhodla prozradit mi ony pečlivě vybrané informace. Studuju jemné linie jejího rukopisu na fotografii označené slovem „*líbánky*“. Moje matka měla svatbu! Já jsem se narodila v roce 1991, tři roky poté, co se vdala. Koho si ale toho dne vzala? Mého otce? Přitáhnu si fotografii blíž, abych si prohlédla máminu tvář a ujistila se, že ta žena na fotografii je opravdu ona. Máma patřila k těm osmdesáti